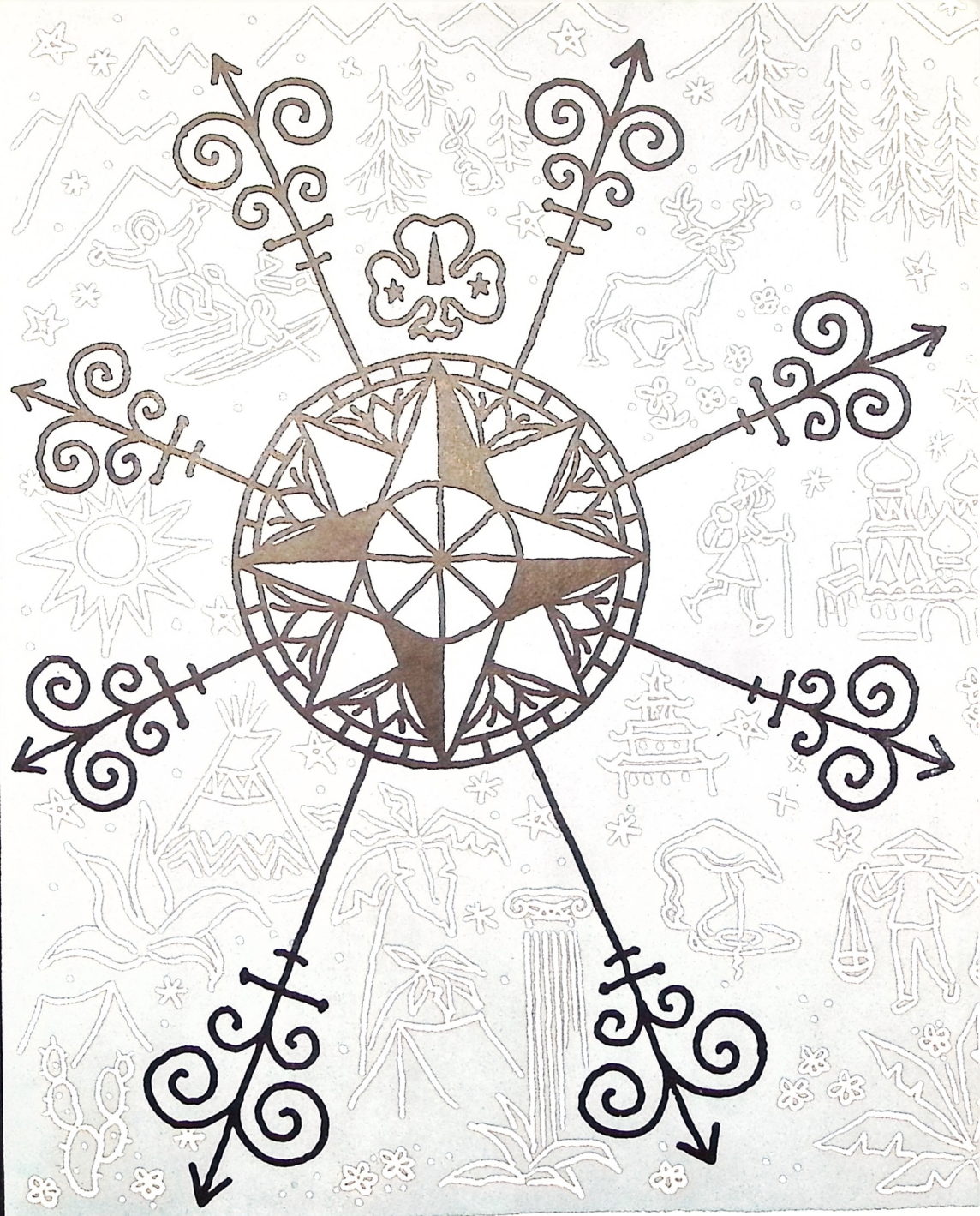

INDHOLD

Regnbuen	94	Teen-age-sider	100, 101
Hvis jeg var patruljefører	95	Om Spejderjul	102
Dejligst var Akropolis!	96	Journalistkonkurrence	102
Besked fra Fællesrådet	97	Århusorkestret	102
Konkurrence for trops- råd	97	Drenge – hvad er det?	103
Rædsel (historie)	98	Billedsider	104, 105
		Korssting	106, 107

MÅNEDENS VERS

har jeg denne gang taget fra en norsk digtsamling af samme navn og af Andre Bjerke. Det er så langt, at der ikke bliver plads til min hilsen til jer, men „Kære Spejdere“, — også I, som ikke er vant til at læse vers — prøv alligevel om I ikke vil holde af

REGNBUE

*Du spørger, mit barn, hvad en regnbue er?
Nej, tænk, det er mer end jeg ved.
De kloge forstår det? — det tror vel enhver,
men regnbuen kommer man aldrig så nær,
at man fanger dens hemmelighed.
Ja, vel er jeg klog som en visdommens bog
og kender alverden til fjerneste krog,
men helt uden held har jeg søgt at få svar
på, hvad regnbuen er.*

*Å, fange dens farver, — det prøved' jeg vel
engang før min barndom forsvandt.
Jeg sad i en have en regnsommerkvæld
og leged i græsset en leg med mig selv,
— det gør jeg jo endnu iblandt. —
Alverden var våd under himmelens gråd,
og jeg var kaptajn i en smørkassebåd,
som sejled omkring på den svømmende jord
med al skabning ombord.*

*Jeg leged, at regnen, som drukned min mark,
var virkelig syndflodens regn,
og selv var jeg Noa i Noas ark,
jeg sad som hin bibelske urpatriark
og ventede på himmelens tegn.
Og tegnet det kom: det var regnbuen, som
sprang ud som en rose i vadenes flom
og hvælved sin vældige solstængel op
over Ararat top!*

*Den var solmorgenrød, den var sommernatsblå,
den var hvid som en lilje så svai.
Hvad kunne det være? Jeg tænkte som så:
Det er vel den sløjfe, Vorherre ta'r på,
hver gang himlen har syttende mai . . .
Å, nej jeg forstod: det var sagtens en bro,
som Gud mellem jorden og stjernerne slog
og lod den da selvsagt begynde sin vej
her i haven hos mig.*

*Men var den af guld, eller var den af glas
eller kanske af solsilkebånd?
Og førte den op i et himmelpalads,
hvor Herren han står på sin syustjerneplads
og øser dens lys med sin hånd?
Jeg fik nok et svar, hvis jeg bare var snar
og løb og la hånd på den, der hvor den var.
Du spør, om jeg sprang? Ja, men luften ble' tom
i det samme jeg kom!*

*Den var her just nu — men så løb den sin vej?
Nej stop, den var endnu at se
der henne ved bækken. Jeg tænkte: å nej,
du narrer nok mange, men slet ikke mig,
så satte jeg atter afsted,
over græs, over grus, i en regnbuerus,
nu skulle jeg fange den, få den i hus!
Det var en vidunderlig sommerkvældsleg
mellem himlen og mig*

*Slig gik det mig da. Og slig går det mig nu
på min daglige regnbuejagt.
Den viger som før. Og jeg burde vel snu?
Nej, vid det kan hverken jeg eller du,
når vi først er i skønhedens magt.
Jeg må og jeg vil nok forfølge dens ild,
så længe der endnu er regnbuer til:
den leg vil nok vare til jeg ikke ser
en sommerkveld mer.*

*Hvad regnbuen er? Den er længsel, min ven,
den er alt det, som aldrig vi fik.
Selv i syndflodens tider er håbet igen,
så længe et længselens regnbuespænd
kan hvælte sig fjernt for vort blik,
det vi søger at nå, men aldrig skal få,
thi foran os skal den bestandig stå
og være vor bro mod den flimrende strand
i et fremtidens land — —*

Hvis jeg var patruljefører -

... så ville jeg straks se til at blive fri for halvdelen af arbejdet. Jeg ville lade patruljeassistenten tage ansvaret for en del af programmet hver gang og virkelig lade hende mærke, at hun var assistent. Og så ville jeg lade alle i patruljen have hver sit ansvar, passe kassen, sørge for værktøjskassen, udlåne bøger fra vort bibliotek (vi har 5 bøger) o. s. v. Og så ville jeg forsøge at lade være at være sådan en hone, som hele tiden kagler og blander sig i de andres arbejde. I stedet for det halve arbejde, ville jeg måske nok få det dobbelte arbejde - men man siger jo, at den slags er så karakterbefordrende.

... så ville jeg tage patruljen med ud om søndagen og fange haletudser og bygge vindskærme og lege bjergbestigning og jungleexpeditioner. Vi skulle spise kulsorte forbrændte pølser stegt på pind og halvrå kartofler fra bålet, og vi skulle gå vild og blive meget våde, snavsede og trætte og have det vidunderligt. Og så skulle jeg prøve på at få patruljen til at forstå, at sådan noget er lige så spejdermæssigt som at være tambourmajor med leopardskind om maven og hvide manchetter!

... så ville jeg prøve på at skaffe patruljen dens egen hule, ikke nødvendigvis et rum med elektrisk lys, træspejdere og gæsteskind på væggene og plads til at lege Jerusalem bræn-

der - nej, bare sådan en lille hemmelig hule, som bare er vor, gerne en, hvor man kryber ind på alle fire, og hvor hele stadsen er en buket markblomster i et sennepsglas og et stearinlys på en kasse. Alle patruljer, som holder til i et hjørne af en gymnastiksal ved vist, hvad jeg mener?

... så ville jeg forsøge, jeg siger forsøge, at få patruljen til virkelig at skrive i vor dagbog. Det skal ikke være en stor fin ting, med skindbind og beskrivelse af hvert patruljemøde og ting, som alligevel er dømt til død og glemsel efter en termin. Nej, det skulle bare være en lille hyggelig bog, et omslag, man kunne klistre løse blade ind i, kort fra ture, beskrivelser af lejre, små sjove ting om dengang Inga havde for små, nye t-sko på på en vandretur, eller Helga hældte skomørelse i saucen, fordi hun troede, det var soya, og der skulle være sjove tegninger af den gang Julie faldt i vandet, - al den slags, som ikke risikerer at blive glemt i bunden af patruljens husflids- og lappe- og altnuligkasse.

... så ville jeg sammen med assistenten forsøge på altid at planlægge møder og ture i god tid. Og vi ville sammen kunne finde på at gøre dem gode og afvekslende og indholdsrige og sjove. At lokke patruljens unger til møde uden et program, er omtrent som at

bede dem til fødselsdag uden at lægge en plan for, hvad der skal spises.

... så ville jeg blive tvunget til at forsøge at være et godt eksempel, presse tørklædet og huen, komme i rette tid og tage besværligheder med et henrykt ansigt og jeg ville aldrig mere tygge tyggegummi til tropsmøderne.

... ja, hvis jeg var patruljefører så ville jeg skynde mig at vokse og blive tropsfører og aldrig have pligter og kun bestemme over andre, det må vel være kronede dage!

Barbro

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Det skader sikkert ikke ens fordøjelse,

at ta' på heldagstur i regn og slud;

men hvis det ikke var for ens fornøjelse,

så var det faktisk ikke til at holde ud!

I kan tro, det var det helt store held, der tilsmilede os fire danske blå pigespejdere i alderen 15—17 år, da vi opnåede at komme med til den første internationale spejderlejr, der nogensinde er afholdt i Grækenland. Foruden af blå bestod det danske hold af 4 K. F. U. K.-spejdere på vor alder og en fører, Helga Vang Jørgensen fra København. Vi kom fra alle dele af Danmark, så vi kendte jo ikke hinanden og havde ikke mulighed for at træffes før afrejsen, hvad der gjorde det hele endnu mere spændende. Blandt andet bestod forberedelserne til turen i, at vi alle skulle lave en Danmarksbog, hvori vi fortalte løst og fast om

Men dejligst var Akropolis!

9 danske pigespejdere deltog i sommer i en stor lejr i Grækenland

vort land og prøvede at give et så alsidigt indtryk af forholdene her som muligt.

Turen varede fra 6.—31. juli.

Rejsen derved varede i 3 dage foruden 1 døgnsoophold i München. Det var ikke nogen morsom togrejse, navnlig gennem Jugoslavien var rejsefor-

holdene dårlige; men vi var jo ikke for ingenting spejdere, så vi tog det hele med godt humør og glædede os mere og mere, jo nærmere vi kom vor rejses mål.

Athen nåede vi en meget varm middag og blev straks kørt til lejren, der lå 38 km derfra.

Nu lidt om lejrLiv i Grækenland:

Først og fremmest var der tale om en stor lejr. Vi var 750 spejdere fra 15 lande, så vi fik god brug for vore sprogkundskaber. Vi var fordelt på forskellige troppe, og udlændinge og grækere blandet sammen. Lejrarealet var meget stort, og teltene ligeså. Vi boede i militærtelte med plads til 8 feltsenge.

Lejrarbejdet bestod kun i at lave et tørrestativ af bambus, der voksede i nærheden. I det hele taget bestilte vi meget mindre, end vi var vant til herhjemme fra, for det første på grund af varmen, og for det andet fordi det ikke er komme il faut at små, svage kvinder laver legemligt arbejde. Maden blev fortrinsvis lavet af førerne, hele troppen spiste den samlet på bænke under et stort solsejl.

Prinsesse Sophia er de græske pigespejders protektrice. Prinsesse Sophia (t. v.) prøver et lejrarbejde.

Vi havde ca. 4 timers hvilepavse hver dag, og resten af tiden tilbragte vi med at lære græske sange, danse og lege foruden lidt tovværksarbejder.

Aftenerne gik med lejrball. Foruden dem i troppe afholdtes der 3 store, hvor hele lejren var samlet. Der skiftedes de forskellige lande til at optræde med danse og sange, iklædt deres nationaldragter. Det så virkelig festligt ud, omend man ikke kunne fremtrylle den specielle lejrballstemning, vi var vant til hjemmefra.

Maden havde vi ingen besvær med, for vi var selvfølgelig alle forberedte på, at den ikke ville ligne den danske, og det er da også bare spændende. Vi fik mange tomater og kartofler foruden kød, og alt det svømmede i olivenolie. Grøn peber og oliven satte krydderi på det hele. Vi fik efter hvert måltid melon.

Hvis I spørger mig hvad den største oplevelse på turen var, må svaret blive Akropolis. Jeg tror denne klippe midt i Athen med sine tusindårige arkitektoniske mesterværker gjorde et uudsletteligt indtryk på os alle.

Nok havde vi læst om Akropolis' skønhed, men virkeligheden overgik langt vore forventninger. I det hele taget blev der sørget for, at vi fik set så mange seværdigheder som muligt.

Lejren varede i 12 dage, og derefter var vi indkvarteret i private hjem i 5 dage. Grækerne var meget hjælpsomme og gæstfrie og vidste ikke alt det gode, de skulle gøre mod os udlændinge.

De to sidste dage i Grækenland foretog alle de udenlandske spejdere og enkelte græske førere en sejltur i Det græske Øhav til øerne Delos og Mykeonos. Vi sejlede i en stor luksusturistdamper, som vi havde helt for os selv. Den pragtfulde tur var skænket os af den græske regering og den græske turistforening og var en dejlig afslutning på vor eventyrrejse til Grækenland. Det var med sorg i sinde vi næste dag kørte afsted fra Athen mod Danmark; men vi kan jo allesammen håbe at få lov til at repræsentere vort land og vort korps ved en anden lejlighed i udlandet.

Eva Otto Nielsen

Fra nær og fjern

Spejderchefen passerede i september en mærkedag. Hun havde været spejder i 40 år.

★

Samtidig fejrede Horsens-troppene med fakler og fest deres 40 års startdag.

★

Den internationalt kommitterede, Gunver Steffensen, er blevet forflyttet til udenrigsministeriets kontorer i Paris. Ase Lyngholt fungerer som internationalt kommitteret.

★

1. november forlader Kirsten Nørring korpskontoret i København, og Birthe Orry vender tilbage.

★

I week-end'en 4.-5. oktober havde Fællesrådet inviteret grønne og blå distriktschefer til et møde på Nyborg Strand. Dronningen bød velkommen og deltog i stævnet.

★

Der kommer ingen Budstikke i november og december, fordi Vibeke Bruun de Neergård har fået travlt med andet arbejde. Budstikken redigeres i 1959 af, — ja, det ved vi ikke endnu.

★

Kan I holde på en hemmelighed? Der mumles i krogene om, at der i jubilæumsåret 1960 skal være korpslejr.

★

I decemberbladet står diplomvinderne fra sidste års frimærkeindsamling.

Besked fra Fællesrådet

Fællesrådet meddeler, at det ikke er utilbøjeligt til at udsætte en præmie for gode vers til Dronning Ingrid's Spejdermarch — se noderne i jubiladet.

ALLE TROPSRÅD I D.D.P.

opfordres til at dyste om, hvem der er de bedste frimærkesamlere.

Indsamlingen slutter Sct. Georgsdag 1959, og resultaterne sendes til Korpskontoret, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

Frimærkerne sælges denne gang til fordel for vort eget kløverspejderarbejde.

Alle kneb gælder — bare de er pæne og indbringende.

Troppene står bag deres tropsråds anstrengelser, naturligvis.

Alle tropsråd, der samler over 3 pund klippede (ikke udvaskede) mærker, får diplom. Bedste samler kan efter frit valg få tilkendt et af kontaktafdelingens medlemmer til at holde foredrag til første forældremøde. Red.

RÆDSEL

Hanne så først på sit ur, da døren havde lukket sig efter hende. Det gav et sæt i hende. Sørensen også, nu var klokken igen blevet for mange. Hun havde lovet sin mor, at hun bestemt skulle gå fra patruljemødet kl. 10, og nu var den et kvarter over elleve. Hendes mor var ikke af den slags, som skældte og krævede, hun havde sagt som så mange gange før: „Du ved, at jeg er ængstelig, når du er ude sent, og at jeg til daglig gerne vil, at I alle er indendørs her kl. 10. Nu ved jeg godt, at det patruljefører-møde er noget særligt, men du må være rar at love mig at gå derfra kl. 10. Du ved også, at jeg er særlig ængstelig i de uger, hvor far er på forretningsrejse, og jeg er alene med jer.“ Og Hanne havde lovet det — og glemt det.

Sandheden tro kunne hun jo heller ikke selv lide at gå netop ad disse gader, når klokken var mange. I disse gader med de høje, gamle huse var portene som sorte, uhyggelige gab, man vidste aldrig, hvad der gemte sig i dem. Hun var ikke glad for mørke, men hun havde glemt det, da de sad deroppe og havde det hyggeligt, og tiden var gået, fordi de havde haft en lille afskedsfest for en af førerne, som skulle rejse fra byen.

Nu stod hun i gadedøren og så sig om, der var kun en enlig vandrers se, lidt nærsynet som hun var kunne hun ikke se, om det var en yngre eller ældre, mand eller kvinde. Nå, lige meget, nu gjaldt det om at sætte farten op. Ud fra en lille café stod en tæt os af tobak, en radio brolede, — hun gik i en lille ikke for påfaldende bue uden om. Da hun var kommet uden for lyscirklen og larmen, hørte hun pludselig de hurtige skridt bag sig. Hun satte farten op. Var det hendes hjerte, der hamrede så voldsomt, eller var det rigtigt, havde vandreren bag hende også sat farten op? Jo, det var nattevandreren bag hende, og nu hørte hun ovenikøbet en stemme råbe efter hende! Hun gav sig til at løbe for at nå ud på den brede boulevard, som hun skulle passere, og hvor der ville være mere lys og muligvis flere mennesker. Hendes egne løbende

skridt, hendes klaprende hjerte og tunge trin bag hende samlede sig i hendes hoved til en vældig trommehvirvel.

Hun bare løb.

Hun anede, at hendes forfølger råbte noget, men hun hørte ikke, hvad det var, hun løb for stemmen også.

Lige inden hun nåede ud på boulevarden, snublede hun over en lille, gammel hund på aftenluftningstur. Hunden hylede af forskrækkelse, hun var selv ved at hyle med af smerte over sit ene afskrabede knæ — og af skræk over det, som nu måtte komme. Hun vidste ikke, hvad hun frygtede mest nu — men en venlig stemme sagde: „Slog De Dem, lille frøken? Det var da også en vældig fart, De havde på! Jeg så, at De tabte Deres handske, da De gik ud af døren dernede i gaden, og den er da vist for god til sådan at ligge på gaden. — Værsgo! Er det meget galt med knæet? Har De et lommeterklæde at binde om? Ellers kan jeg måske hjælpe Dem?“ Hanne så op i en ældre herres venlige ansigt. Hun

Af Annesofie Hermann

mumlede flovt en tak, bandt et lommeterklæde om knæet, trak handsken på og humpede videre. Nej tak, den venlige herre skulle ikke følge hende hjem. Hun var lige straks hjemme, ellers tak.

Hun var på boulevarden nu. Det beroligede hende at være mellem flere mennesker et lille stykke vej, for hun skulle ned ad en sidegade igen. Hun var stadig noget flov og noget forvirret. — Det sved lidt i knæet, men det var nu ikke så galt, som det kunne have været — hvordan mon det var gået den lille hund?

Skulle hun gå en omvej og undgå de små gader? Nej, klokken var jo mange, hun måtte se at komme hjem så direkte som muligt.

Når hun nu bare var kommet vel gennem de to sidegader her, ville hun være på sin villavej, og så kunne det ikke være så galt.

Den første gade lå stille og roligt med lys i enkelte vinduer som små venlige øjne i mørket. Man hørte musik et sted, i et meget blåt køkken så man en kone i færd med en sen opvask. Hvor var der mange mennesker i en by, ukendte mennesker som levede deres liv. Sært at tænke på også, hvordan mennesker i en storby indrettede sig i deres lejligheder stuede oven på hinanden kun med en kvadratalen af himlen som deres egen, hvis de overhovedet kunne se den.

Det var da godt, hun havde fået sin handske igen, den var jo temmelig ny og temmelig dyr, og det var ikke så godt at komme hjem uden den.

Pludselig så hun, at der for enden af gaden stod en skikkelse med front imod hende og ligesom ventede på hende.

Hun stod stille. Hendes hjerte for igen op imellem ørerne. Hun følte sig som lukket inde i et langt rør, uendelig langt, — bag ved var boulevarden, og lige ved rørets munding stod den ukendte. Skikkelsen, så hun nu, bevægede sig langsomt ned imod hende. Hun følte sig lammet af rædsel. Skulle hun råbe? Man måtte vel kunne høre hende bag de små vinduer, hvor mennesker endnu var vågne? Det blå køkken havde haft sit vindue på klem, ville ikke den sene husmor kunne høre, om hun skreg? Men hun kunne ikke få en lyd over sine læber. Hun stod stiv og lammet og følteølger af mørk rædsel strømme ned gennem sig og samle sig som en skærende smerte i højre knæ.

Nu var skikkelsen så nær, at hun kunne høre den ånde tungt. „Undskyld,“ sagde den, og der var en anelse af jysk i tonefaldet. „Jeg er ikke kendt i disse gader, og jeg må vist have forvildet mig. De kunne vel ikke sige mig, hvordan jeg herfra finder Sønder Boulevard?“ Hanne sukkede, så det kunne høres. „Jeg gjorde Dem vel ikke forskrækket?“ spurgte den fremmede. „Jo, lidt,“ indrømmede hun,

samlede sig sammen og forklarede og pegede vejen ud til boulevarden. „Tak — og undskyld,“ sagde den fremmede og gik med tunge skridt ned ad gaden.

Mørkerædsel, dårlig samvittighed og et afskrabet knæ er ikke nogen god blanding, tænkte Hanne med et lille skævt smil til sig selv i en oplyst butiksrude, hvor sæbepulver, tandpasta, læbestifter og lyserøde trusser var opstabled til en kaotisk helhed. En bunke mennesker strømmede ud af en biograf i alleen. Det var dejligt at blande sig i en mængde, at høre mennesker snakke om Brigitte Bardot og filmen, der ellers efter snakken at domme havde været sørgelig nok.

Biografstrømmen delte sig i mange, og snart var hun igen alene. Men nu var hun da ved sin egen vej. Hun havde i de trange gader drømt om den som en lysende strib. Men nu

lå den for hende med sine store træer, hvis kroner med regelmæssige mellemrum ligesom opåd lygternes lyskegler. Portene i gaderne var slemme nok. Men hvad kunne der ikke gemme sig bag brede træstammer, hvad kunne der ikke ligge på lur i alle de små havers buskads?? Hvorfor boede de dog også i den fjerneste ende af vejen? Hvorfor havde far ikke sidste år købt det hus hernede i denne ende af vejen, som der så småt havde været tale om?

Hun bestemte sig til at gå midt ude på vejen, midt på kørebanen, hvor kun enkelte biler kom på denne tid af aftenen.

Hun havde ikke gået ti skridt, for hun hørte et indianerhyl, som fik blodet til at fryse til isklumper i hende!

En eller anden, et eller andet kom farende oppe fra den anden ende af

vejen på cykle. Hun fo'r ind på fortovet og ind i en opkørsel og klemte sig flad mod stakittet. Cyklisten fo'r forbi derude. Hun åndede op, sneg sig ud og listede videre. Men nu hørte hun cyklen komme tilbage, hun sprang igen ind, — denne gang ad en åben havelåge. En lille hund gav sig til at gå voldsomt, et lys tændtes og kastede en skarp lyskegle ud i den lille firkanterede forhave. Hun skyndte sig ud, men fortrød det egentlig, skulle hun ikke hellere have været trådt ud i lyset og have bedt om beskyttelse mod det ukendte?

Hun bogstavelig talt kantede sig frem langs hegn og haver og små, spidse jernstakitter. Cyklisten kom igen — der var for hende ingen tvivl nu: denne gang var hun for alvor forfulgt, denne unge mand ville have fat i hende, og han vidste, at hun måtte være der et sted. Hvilket nummer var hun nu ved? Nr. 15 — og hun skulle nå nr. 47. — Hvorfor var der heller ingen betjente ude i aften? Og hvad var klokken blevet efterhånden?? Hun så på sit ur — den var meget nær ved 12. Var hendes mor lige så bange som hun selv nu? Var det at sidde hjemme lige så rædselsvækkende som at færdes i mørket med alle dets lyde, dets uhygge og dets ubestemmelige fornemmelse af forfølgelse?

Jeg må hjem nu, tænkte Hanne, jeg må hjem til min mor og fortælle hende, at jeg forstår hende og — og ...

Lige netop nu passerede cyklisten i modgående retning, og hun bestemte sig til at komme frem fra sit skjul under en guldregn og lobe af alle kræfter og se, om hun ikke kunne nå havelågen, inden han kom tilbage og opdagede hende.

Hun løb, som hun syntes, hun aldrig havde løbet for, træer og lygter og huse løb bagud, hun fo'r frem kun med sin egen havelåge i tankerne, bare fremad, bare væk, bare ud af mørket, bare hjem.

Lige i havelågen greb det ubestemmelige fat i hende, hun vendte sig rasende og ville slås med de kræfter og det mod, det gav hende, at nu var hun hjemme og kunne se lyset i dagligstuen.

„Er du da fuldstændig rivravsruskende tosset, Søs?“ sagde en af de stemmer, hun kendte bedst i denne verden, hendes storebror havde villet hente hende og ledsage hende, og først nu havde han fundet hende, og ud af mørket og ind i lyset og den hjemlige varme bragte han sin opløste, tudende, snavsede og sårede lillesøster.

Renlighed er en god ting,
sagde konen, hun vendte sin
særk nytårsaften.

11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 -

Specielt for de 11-16 årige

11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 -

Nogle mennesker lyver
lige så stærkt,
som en hest kan rende.

Lidt om forskellen på to piger

Man ser tit folk slå hænderne sammen og hører dem sige: „Næh, hvor er Astrid dog yndig!“

Astrid er af den høje, nordiske type som de fleste danske piger, så det er der i og for sig ikke noget bemærkelsesværdigt ved.

Lone for eksempel er også høj og lys. Men selv om andre er enige om, at hun ser da rigtig sød ud, er der ingen, der råber: „Næh, hvor yndig!“ som når de har set Astrid.

Hvad er da forskellen?

I selve ansigtstrækkene eller i kropsbygningen ligger den ikke.

I tøjet da?

Astrids tøj er hverken mere eller mindre moderne end mange andre teen-agers' tøj. Det er heller ikke meget anderledes end Lones.

Men lad os alligevel sammenligne de to piger. Vi begynder nedefra med skoene.

Astrid har tesko på, og de er lige pudset, de stråler og skinner.

Lone har også tesko, men de har udseende af at trænge meget til igen at stifte bekendtskab med creme og børste. Dette var allerede et plus til Astrid.

Og strømperne! Begge piger har crepe-nylonstrømper på, og se — her har vi minsandten en forskel igen. Astrids strømper er snorlige, som det sig hør og bør, hvorimod Lones — oh rædsel — snor sig hver især en hel omgang omkring benet. Det kunne næsten se ud, som om hun manglede nogle strømpebånd. Men vi tør næsten ikke gætte på, at det er det, der er i vejen.

Efter strømperne, nederdelen. Astrids nederdel er skotskternet — blackwatch — og plisseret. Den er pæn og proper og sidder nydeligt.

Lone har også en skotskternet nederdel. Den er også pæn — nej holdt, der sidder jo et par pletter midt på maven. Og hvad er det for en mærkelig fold i siden? Er nederdelen syet sjuget? Ah nej, nu ser jeg: Den er heftet sammen med en sikkerhedsnål.

Astrid bærer en nydelig, calypsofarvet og V-formet sweater. Der er ikke noget at udsætte på den.

Lones trøje er også V-formet, og hendes mor har selv strikket den. Men det ser ud, som om hun har været i slagsmål med en kat, for der stikker trevler ud flere steder.

Både Astrid og Lone bruger klar neglelak, og det kan jo være meget kont. Astrids hånd klæder det i hvert tilfælde vældig godt.

Lones neglelak skaller derimod frygeligt. Det lader til, at hun glemte at spare så mange penge sammen, før hun købte neglelakken, at hun også havde råd til at købe neglelakfjerner samtidig. Havde hun gjort det, kunne hun have taget det gamle af og lagt et nyt pænt lag på.

Til slut betragter vi pigernes friserer.

Astrids hår er kortklippet og ser meget velfriseret ud.

Derimod kan Lones hestehale godt trænge til en kam og børste, og egentlig burde hun anskaffe sig et par hårnåle til tjavserne i siden.

I ser, alt i alt er der nok af forskelle på de to piger, så det er ikke svært at forstå, at alle synes, Astrid ser yndig ud, eftersom hun stråler af at være proper og velsoigneret.

En skønne dag vil Lone forhåbentlig på en eller anden måde blive gjort opmærksom på, hvor meget det kan gøre for ens udseende at se ordentlig ud. Men gid det må ske så hurtigt som muligt. Som det er nu, bliver vi nemlig ærlig talt lidt halvflove på hendes vegne.

— har pigen til højre været i slagsmål
med en kat?

Strømperne — hvordan med dem?

Fra boghylden...

... *Passepartout ville absolut vide, hvor længe stormen kunne vare. Man henviste ham til barometret, der syntes at være fast bestemt på ikke at ville stige. Passepartout rystede det, men der kom intet udbytte, hverken af rystningen eller af de skældsord, med hvilke han traktede det uskyldige instrument.*

Endelig sagtnede stormen, og den 4. november blev havet roligere. Vinden sprang om til syd og blev gunstig for farten.

Passepartouts ansigt opklaredes samtidig med vejret. Sejlene kunne nu sættes til, og rejsen til Rangoon fortsattes med beundringsværdig hurtighed.

Men man kunne ikke indvinde al den tid, der var gået tabt, og der signaleredes ikke land før den 6. kl. 5 om morgenen. Phileas Fogg's rejserute angav tiden for dampskibets ankomst til den 5., men det nåede som sagt ikke bestemmelsesstedet før den 6. Der var altså gået fire og tyve timer tabt, og Yokohamadampereen måtte være sejlet. ...

Har I læst denne spændende bog af Jules Verne „Jorden rundt i 80 dage“, der handler om englænderen Phileas Fogg og dennes tjener Passepartout? Phileas Fogg indgår væddemål, om han kan nå at rejse rundt om jorden inden for 80 dage, og derpå begiver han sig ud på en meget begivenhedsrig færd fulgt af sin snarrådige tjener. Hvis I ikke kender bogen, skulle I tage fat på at læse den, inden filmen når hertil. Det er underholdende efterårs-læsning.

Fra Gyldendals Forlag har vi fået 5 andre udødelige bøger og glædet os ved gensynet:

I. F. Cooper: *Hjortedræber*. Daniel Defoe: *Robinson Crusoe* (ikke så spændende som man huskede den). Rudyard Kipling: *Junglebogen* (evig ny). Harriet Beecher Stowe: *Onkel Toms Hytte* (stadig ikke til at bære). Kap-tajn Marryat: *Nybyggerne i Canada*.

A propos den sidste: Kender I, som har små søskende eller blåmejser at læse højt for: Laura Ingalls Wildes serie: *Det lille hus i den store skov*, *Det lille hus på prærien*, *Det lille hus ved floden* og *Huset ved soen*?

Mennesker jeg mødte på min vej

Det kan være de mærkeligste mennesker, man kommer til at gå i klasse med. Men af dem, jeg har siddet på skolebænk sammen med, er Peter nu alligevel den særeste. Han havde i vuggegave fået en sælsom fantasi, der groede til uhorte dimensioner med alderen og gjorde ham en kilde til undren og godmodig morskab hos kammeraterne. På en eller anden måde har Peter jo nok haft mindreværds-komplekser, men mange mennesker lider af den slags fornem-melser, uden at det derfor behøver give sig mærkelige udslag.

Peter gav det altid udseende af, at der herskede store og rige forhold i hans hjem. Spurgte en eller anden om hans telefonnummer, tilføjede han lokal 1. Så man derpå undrende på ham, var han straks villig til at oplyse, at de havde adskillige telefoner hjemme, og de var hvide. Kom man gående med Peter forbi vejen, hvor han boede, pegede han på samtlige parkerende biler og sagde: „Se, de til-hører alle sammen min far.“ — Men endnu rigere end Peters far var Peters tante, som en gang gav ham en halv million kroner at rejse til udlandet for. Det lykkedes ikke Peter at bruge denne pæne sum op, skønt han boede på de fineste hoteller og spiste den dyreste mad. Ærgerligt også.

Da han kom ud af skolen og fik plads på et kontor, varede det ikke længe, før han kom og fortalte, at han havde 20 kontordamer under sig, som skulle lystre ham blindt, og han arbejdede 22 timer i døgnet og sov faktisk aldrig.

Peter dyrkede forskellige former for sport, ridning, fægtning og sejlsport og var danmarksmester inden for en af disse grene, jeg husker ikke hvilken. — Sidst, vi skulle se Peter, kom han ikke. Han ringede afbud i sidste øjeblik og gav som grund, at han til en prøve på Det kongelige Teater under en fægtekamp var blevet såret i skulderen af Poul Reumert!

Så er Spejderjul på trapperne...

I husker det fra sidste år, alle danske spejders juleblad!

I husker også, at både korpset og jeres trop tjener på de numre, I sælger af Spejderjul, som er det juleblad, der kommer i størst oplag, fordi det er et godt blad og et, I virkelig kan være bekendt at sælge.

I husker også, at der er gode præmier at hente for de bedste sælgere?? Jeg kan ikke få plads til dem her, men spørg jeres fører!

Der er i år spændende historier af grønlandsfareren Ejnar Mikkelsen, Palle Lauring, Sigrid Thomsen (hende med Martin-bøgerne) og Ingolf Andersen. Jeg har skrevet en sand spøgelseshistorie, som min bedstefar har oplevet den. Der er tosseri-vers af Halfdan Rasmussen, sjov af Trille og Eng-holm og ny julepynt, vi selv kan lave.

Der er i år farver i bladet, og der er tænkt både på store og små!

Vi synes i redaktionen, det er blevet et fint blad, og at vi med god og glad samvittighed kan råbe ud over landet:

KØB SPEJDERJUL! SÆLG SPEJDERJUL!

LÆS SPEJDERJUL!

alle danske spejders eget juleblad!

En lille rask patruljekonkurrence:

Har jeres bedstemødre morsomme gamle spejderbilleder?

Ja, det behøver ikke lige være jeres bedstemødre, men måske jeres tanter og tanter tanter.

1960 er korpset 50 år gammelt, og så tænker man tilbage på gamle dage, ved I.

Snak sammen i patruljen om, hvem der i sin kreds har familiemedlemmer eller bekendte, der har været med i de gode gamle dage, tegninger kan også gøre det, eller, oh fryd, gamle patruljedagbøger! Spørg om I må låne det, og tag et interview med den „gamle“ spejder og send billeder og interview til bladet.

Hvis I synes, det er svært at interviewe, så få hende til at fortælle noget sjovt, hun kan huske, og skriv det ned. Billederne skal nok, om ønskes, blive returneret.

Alle gode bidrag kommer i bladet, og det skal ikke skorte på små, gode præmier i form af spejderbøger af forskellige art.

Det er kort sagt en slags *journalistkonkurrence*!

Bidragene sendes med tydelig afsenderadresse til redaktionen inden 1. februar 1959.

Århusdivisionen

har fyldt en rutebil med deres landskendte spejderorkester.

Vi bringer her et lille bitte uddrag af et drapa om turen og et billede af torvet i Gouda.

*Med kammeraterne i Amsterdam vi spilled' skam
og kom i radioen under spejdernes program,
og ud til deres spejderhus vi tog vor egen bus,
og vi fik te og snakkede, det var det store sus.
Spejderne nu byttede flojtesnor med mer,
Holle standsed' det hurtigt: „Hvad er det dog, jeg ser?“
Intet må af vor uniform jo pilles af,
reglementerede spejd're det vil vi altså ha'.*

*Vor nat i Haag vi glemmer ej, der skete lidt af hvert,
at komme hjem til tiden var for nogle her lidt svært,
og Helga, Holle rasede for første gang, jeg tror,
de skældte ud, ja uha, det var ikke blide ord.
Ebba glemte vi, da vi sejlede en tur,
hvem ku' vide, at hun vil' tage sig en lur.
Bredgårds briller, ja, alt for dybt i vandet så,
pludslig var de borte, på bunden nu de lå.*

*Se, vandrerrhjemmet i Loosduinen var nu vældig flot,
en mægtig park der også var, det lignede et slot.
Med vore kammerater dér vi skulle gi' musik,
vi kom til gedemarked, da vi ind til byen gik.
Ponnyvogne med born og flag i spidsen kom,
folk og telte vi snoede os ind og udenom,
vi marcherede tilbage, det gik nu vældig kvik,
brug for Henry med bussen vi altså ikke fik.*

*I Gouda gik det hele dagen for os slag i slag,
foran det lille rådhus vajed' stolt det danske flag,
og byen gav skam kaffe, kage, ost, og film vi så,
men vi jo måtte videre, vi meget skulle nå.
Gaver, sejltur, middag hos spejderne vi fik,
og om aftenen vi kvittered' med musik,
vi vil aldrig glemme den konne lille by,
den skal prises af os i vilden sky, i vilden sky.*

*Se, Rotterdam jeg ikke tror, at Holle glemmer mer',
hver gang hun tænker på den, hun en mægtig opvask ser,
gasapparater heller ikke manglede, nej, nej,
da herbergsmutter smilede: „Se, her er mer' til dig!“
Holle rasede, og hun hvisled' stygge ord.
Helga rased' med, hun til telefonen for:
„Må vi få en bil, vi skal jo i biffen hen.“
I skal vide — de havde nu hel're set en seng.*

Drenge - hvad er det?

Der står fire drenge på et gadehjørne, de ser vældig seje ud, og du føler dig lidt usikker ved at skulle passere dem. Skulle du gå en anden vej? Du ved, at ligeså sikkert, som en klynge piger vil fnise, når en dreng passerer, vil der fra denne gruppe komme bemærkninger som: „Sikken lækker larve“ (hvilket er en kompliment) eller: „Det var vel nok en eidammerost!“ (hvilket næppe er en kompliment), og du ved, at du ærgerligt nok vil blive rød i hovedet, og du vil misunde drengene, for de er altid så sikre og overlegne.

I virkeligheden er drengene jo menneskelige væsener som du selv, og når du træffer dem i enkelttal, er de akkurat lige så usikre på sig selv, som du er nu. Måske tænker sådan en dreng ovenikøbet: „Piger kan nu sagtens, de ved altid, hvad de skal snakke om!“ Mens pigerne i en klynge på vejen nok vil tale lidt om drengene og deres kvalifikationer, men mest om frisurer og trøjer med V-udskæring og lektier, — vil sådan fire drenge på et hjørne nok henkaste en bemærkning om pigen, der passerer, men ellers vil de drøfte mekanik og biler, bilmærker, vognes acceleration og elektriske tog, de har derhjemme. Drengene elsker noget med fart og kraft. De elsker også noget, der knalder — og hvis de ikke får udløsning nytårsnat, må de lave lidt ulykker med at knalde pærer på øde veje og den slags.

Drengene holder meget af at bruge store ord, selv små drenge elsker at bande en overgang. Det er beregnet på at gøre vældigt indtryk. De holder også af at prale og fortælle vældige historier om, hvad de tor, og hvad de kan, lige fra sportspræstationer til skolestreger. De vil gerne være voksne og ryge mange cigaretter og fortælle, at de holder af øl, hvor de, når de er ene, drikker sodavand. Men det svarer jo til, at piger på 13 gerne vil være damer, bruger deres mors neglelak i klatter, tager deres stores søstres højhælede sko på og anlægger mystiske filmsstjernefrisurer.

Drengene er gode kammerater, når man behandler dem ordentligt. De kan godt lide at hjælpe med en fysiklektie, som de som regel *forstår*, hvor I andre bare lærer dem, til gengæld vil de godt have en håndsækning med nogle glosser, for de kan ikke fordrage at slå glosser op.

Enhver pige kan have en drøm om at blive behandlet høfligt og ridderligt af en dreng, men så skal *hun* til gengæld også bære sig høfligt og ordentligt ad. Det er udmærket, om han hjælper hende med hendes frakke eller holder døren åben, men det er urimeligt, at han skal bære hendes taske hjem fra skole, når hendes bagagebærer er lige så god som hans!

En drengekammerat behandles med samme selvfølgelig takt, som man behandler sin gode veninde. Man plaprer ikke videre, hvad han har sagt og måske betroet en. Man griner ikke med veninderne over, at han måske bar sig kejtet ad og væltede en vase, da han bukkede for værtinden.

En dreng er udmærket at gå eller cykle en tur med. Tit ved han meget mere om naturen og omegnen, end man selv ved, for drenge har mere sans for de dele, end piger sædvanligvis har. Men det er dumt at henstå med en dreng i timevis i en gadedør. Tag ham med op og lad ham drikke en kop the i familiens skød. Den første gang sidder han måske nok og snor sig lidt genert på kanten af stolen og spilder krummer og ser ulykkelig ud — men hvad, det gjorde de nye veninder jo også, og det gør du jo selv, når du er fremmed et sted og kommer der første gang. Og så er det en udmærket målestok, for viser det sig ved gentagne besøg, at drengen ikke trives i din familie, og at familien ikke hygger sig med ham, så er det som regel en udmærket idé at se sig om efter andet kammeratskab.

Der står fire drenge på et gadehjørne. Næste gang du passerer dem, så tænk ved dig selv: „Hver for sig er de såmænd lige så usikre som jeg — og egentlig er Johan, Peter, Søren og Anders jo vældig flinke fyre!“

— Sikken lækker larve!

Nogle troppe har uafhængig af hinanden ønsket sig gamle førerbilleder, som i tidens løb er kommet her i bladet. Her har I dem:

*Ingeborg Jessen, souschef,
leder af Spejderskolen*

*Sybille Bruun, formand for bestyrelsen,
medlem af verdenskomiteen*

*Grethe Lykkeberg,
depotbestyrer*

*Tegner
Thora Trillelund*

*Ellen Arkil, distriktschef
i Sydjyske distrikt*

Spejderchef Hanna Lund

*Anne Marie Larsen,
Fyns distriktschef*

*Grethe Jorgensen,
den allernordligste distriktschef*

*Margrethe Boytler,
Fællesrådets sekretær*

*Birgit Skov,
leder af
seniorarbejdet*

*Rigmor Schiødt,
administrationschef,
distr.chef i Kbhvn.s I. distr.*

Ellinor Larsen, chef for Københavns III. distrikt

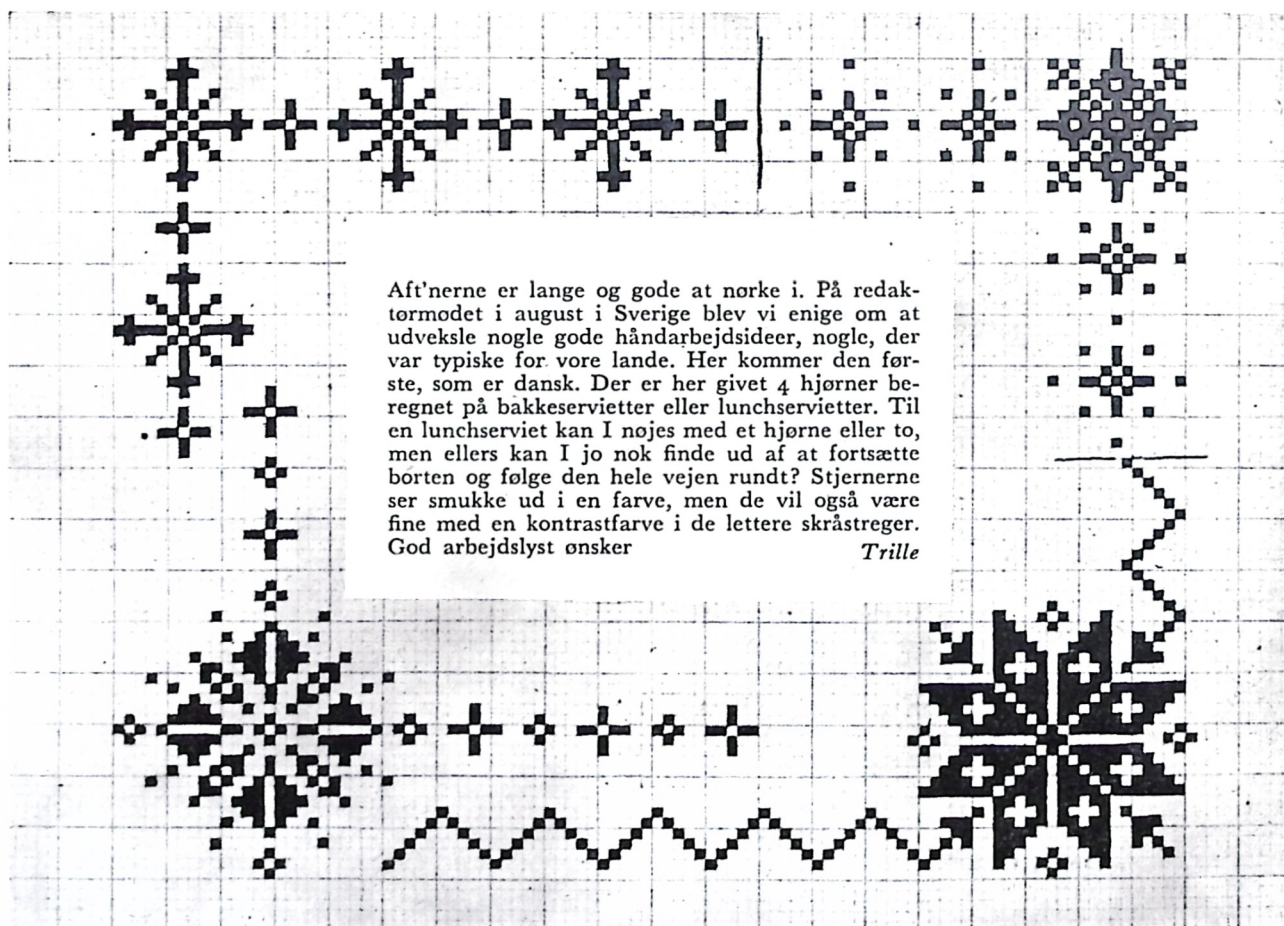
Fromse, postboxsekretær

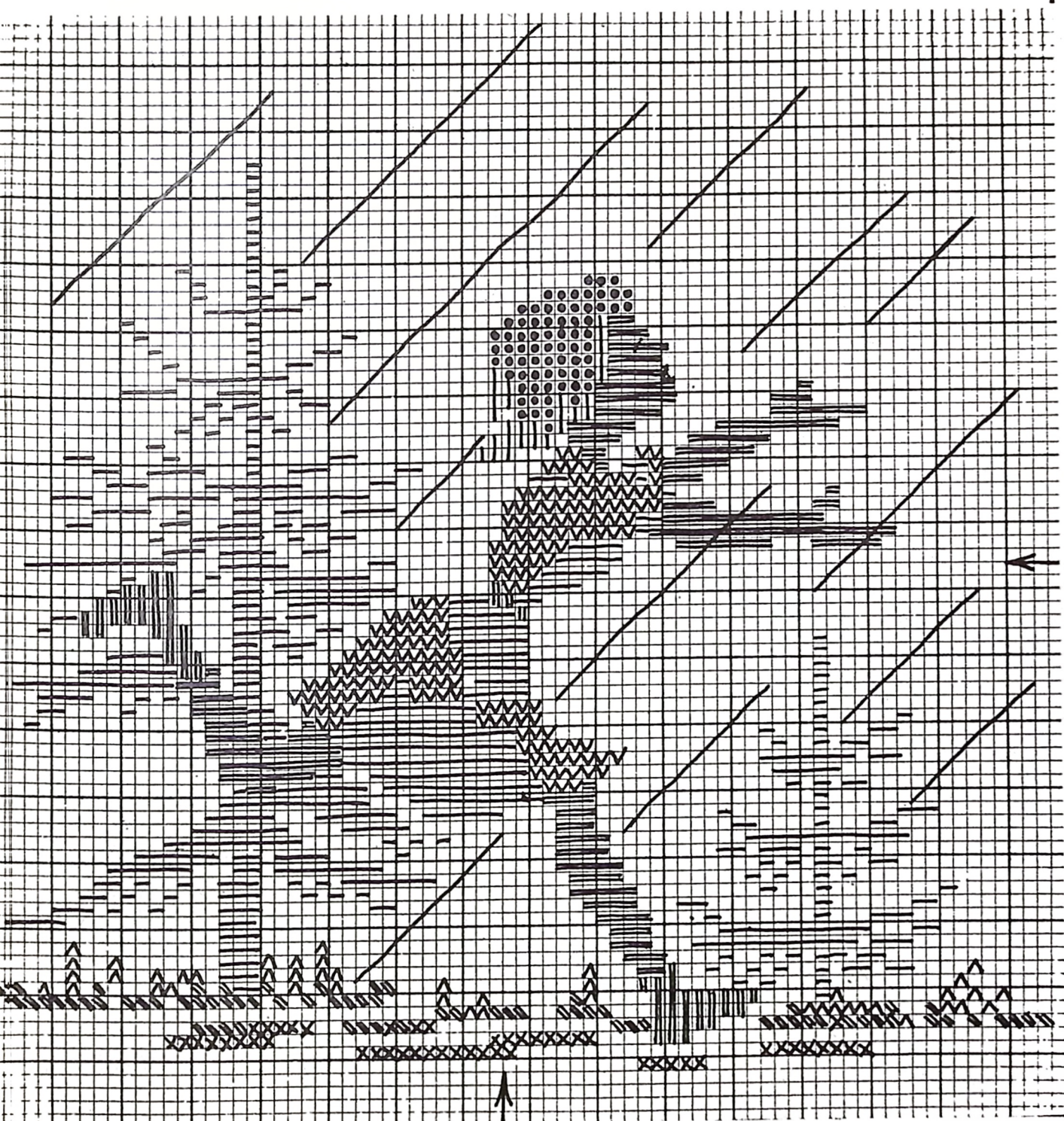

Vor korsstingsserie

	Mørk grøn 895		Mørk gul ... 743
	Mellem grøn.... 367		Lys grå 415
	Lys grøn 320		Mørk grå ... 317
	Mørk gulgrøn... 905		Lys blå 800
	Lys gulgrøn 907		Mørk blå.... 798
	Olivengrøn 831		Lys rød 666
	Sort		Mørk rød ... 304
	Mørk brun 938		Hvid
	Lys brun 435		Hudfarve
	Lys gul 745		

Klædt rigtigt på til vintervejret!

Skibenklæder

marineblå, uldent klæde
str. 34-44 46,00-48,00
helulden gabardine
str. 40-44 77,00

Anorak

marineblå poplin, dobb.
hætte og bærestykke, stor
lomme med lynlås, strikrib
ved ærmerne.
str. 36-38-40 39,50
str. 42-44 42,00
str. 46 43,50

Vindjakke

i marineblå poplin, med lynlås og indvendig
snøre,
str. 36-38-40 35,00
str. 42-44 36,00
str. 46 37,00

Ski- og vandrerstøvler, Alsboe,

str. 32-33 48,00
str. 34-36 54,00
str. 37-39 58,00
str. 40 65,00

Skisokker

svære, uldne med nylonforstærkning,
blå, nr. 8-9-10 7,30

Halstørklæder

marineblå, patentstrikket, 2 str. 9,75-13,50

Lange overtræksbenklæder

marineblå, uld og tråd,
str. 10-14 år 13,75-15,00
str. 40-44 17,25

ren uld med 10 % nylon,

str. 10-12 år 18,00
str. 14-16 år 19,25-20,75
str. 40-42 23,75-25,00
str. 44 26,25

Skole-, sports- og spejderfrakke

Marineblå imprægneret gabar-
dine, stærk og god kvalitet,
med pænt foer.

80 cm 140,00
85 cm 145,00
90 cm 150,00
95 cm 155,00
100 cm 161,00
105 cm 167,00
110 cm 173,00

Til frakken har vi ternet, ul-
dent foer til at knappe på, med
lange ærmer og uden ærmer.

Lange strømper

marineblå crepe-nylon,
str. 8 9,75
str. 9 og 10 10,50

brune, uld og tråd, restparti ;
udsælges meget billigt,
str. 7-8-9-9½ 5,00

Nylon, pæn og stærk, med
maskestop i tå og top,
str. 9-9½-10 7,85

Snøresko, Alsboe, brun, boxcalf,

	m. lædersål	m. rågummisål
str. 34-35½	51,00	54,25
str. 36-38½	55,00	58,50
str. 39-40	59,50	63,25

Patentstrikket trøje

marineblå med lynlås og
lille krave,

str. 36 57,50
str. 38-46 61,50
str. 48 65,00

Nye udgaver af *Pigespejderbogen* og *Duelighedstegnþjecen* ventes færdig i begyndelsen af novbr.

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

REDAKTIONSSKRETER: Susanne Hermann, VII Kollegium, værelse 32, Universitetsparken, Aarhus.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000
Enkeltabonnementer bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stifts bogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 28. oktober